

Prendre decisions

A bans del turisme de masses, una experiència tan elemental com veure i tocar el mar per primera vegada produïa en persones adultes de terres interiors un impacte i una emoció inesborrables. La comprensió del món semblava que no podia ser completa fins que incorporava la descoberta íntima del mar. Però els que l'havien vist de petits i l'havien tingut sempre a l'abast se'n sorprenien, potser amb aires de suficiència. El mar era la seva normalitat; els era permanentment accessible.

La seva reacció s'assembla a la de moltes persones que ja consideren satisfets els seus horitzons de llibertat, que ja troben satisfactori el reconeixement de sobirania vinculat a la seva cultura o la seva identitat, que ja se senten reconeguts com a membres d'un subjecte polític homologat, que poc o molt troben que el sistema social imperant ja els va bé. Sovint, fins i tot des de Catalunya, aquestes persones no entenen l'ambició de llibertat i de sobirania plena que mou el catalanisme. Ells donen el seu mar per descomptat i suficient. I els haurem de saber explicar molt bé que allò que ells han tingut garantit de manera automàtica –per raons històriques i polítiques– nosaltres ho volem aconseguir a través de la nostra acció política organitzada.

En els darrers anys s'han pres algunes decisions polítiques sobre aquest tema. Prudents i amb un elevat grau de consens social. Limitades per unes regles de joc imposa-

des. Però la mobilització ciutadana –i l'arrogància de l'Estat– ha anat entortint l'opció sobiranista. I ha arribat el moment, les deu setmanes pròximes, d'afinar la intel·ligència i tenir la capacitat de prendre noves decisions, més transcendents.

Entre els principals instruments de l'Estat per entorpir el procés català cal consignar com a mínim aquests cinc: el control i l'ús polític dels recursos econòmics; la plena disposició dels serveis d'informació, intel·ligència i seguretat de l'Estat; els vincles econòmics –i polítics– entre segments de les *élites* tradicionals espanyoles i catalanes; l'arreglament del gruix del sistema mediàtic estatal amb la concepció monolítica de l'Espanya uninacional; i el monopoli dels processos d'establiment, modificació i interpretació de la lega-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

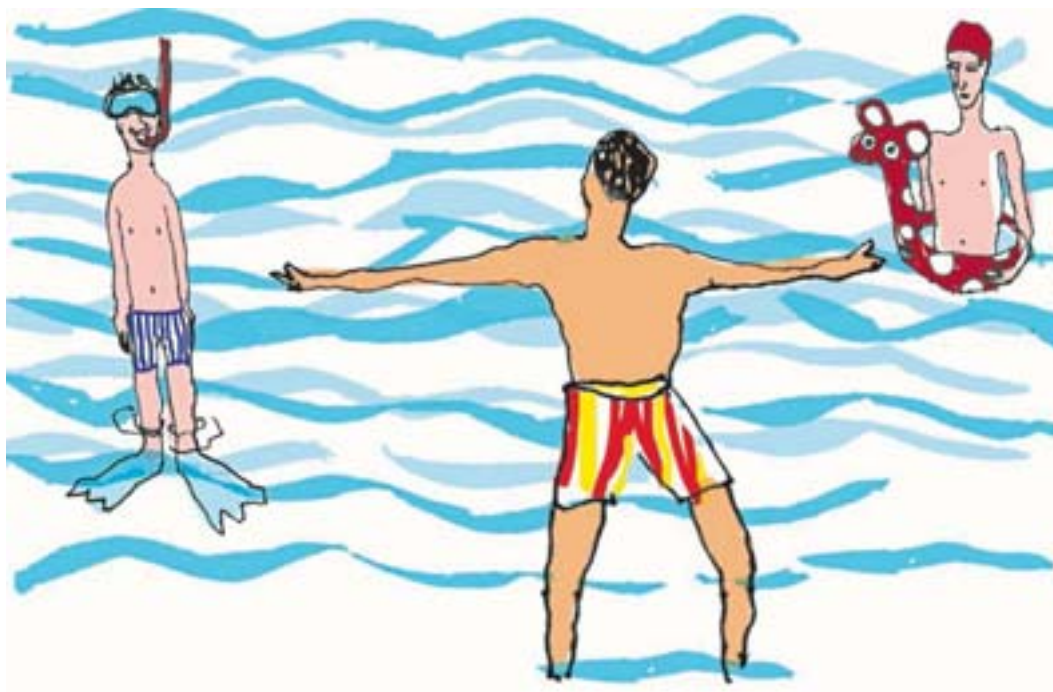
litat. Tots aquests elements han estat ben actius, sobretot d'ençà del setembre del 2012. Ara, però, tot fa preveure que en la intervenció i el discurs de l'Estat s'accentuarà el recurs al camp de la legalitat, fàcil de manipular i capaç de suscitar complicitats en altres estats de la UE.

És la seva legalitat, feta a mida, contra la nostra majoritària voluntat democràtica. Per això sorprèn que algunes veus, des del govern català, s'apressin a justificar i legitimar la previsible posició de l'Estat, atorgant un paper arbitral al Tribunal Constitucional. En què estan pensant? Per a qui treballen? Per què situen el principi d'una legalitat imposada al davant del principi de realitat democràticament reivindicat? Després de la sentència sobre l'Estatut, i de l'acord polític per a la convocatòria del 9 de novembre, és evi-

dent que anem a una confrontació de legitimitats i de legalitats amb l'Estat. I que el punt de trencament és imminent. Pretendre, doncs, que qui ha d'arbitrar les relacions entre Catalunya i l'Estat durant les properes setmanes és el TC espanyol és dinamitar la pròpia posició. Per què legitimar un TC que ha estat l'instrument preferit per l'Estat per negar la sobirania catalana? No és una qüestió tècnica; és una qüestió política. La del juny del 2010 va ser una sentència política, dictada per un tribunal polític. Contra la sobirania de Catalunya. I ningú, des del catalanisme, li pot reconèixer cap legitimitat ni virtut d'equanimitat, ara, a aquell mateix tribunal perquè es pronunciï sobre aquella sobirania que nega i els seus mecanismes d'expressió i d'institucionalització. És elemental.

Prendre decisions, en l'esfera política i en la vida personal, és sempre difícil; i exigeix anticipar escenaris incerts. Convé disposar de bona informació –sabent que mai serà suficient–, tenir un projecte definit –sabent que caldrà ajustar-lo– i fer un bon balanç de la conjuntura i de les pròpies forces. Sovint, la pitjor decisió és no prendre'n cap. Ara serà imperatiu prendre decisions i explicar-les. En moments excepcionals, potser la prudència és portadora de molta intel·ligència política, però l'audàcia també. La política és correlació de forces i de voluntats. Comptarem la nostra força l'Onze de Setembre, refermant l'objectiu immediat del 9 de novembre. Per votar i arribar a una platja nova on encara no hem estat.

A més dels instruments amb què ha entorpit el procés des del 2012, l'Estat accentuarà ara el recurs al camp de la legalitat

ARIANNE FABER

En moments excepcionals, potser la prudència és portadora de molta intel·ligència política, però l'audàcia també